

Kärlek vid första ögonkastet

1996 var året då min pappa tog med mig på en speedwaymatch för första gången i mitt liv. Jag var då 12 år gammal. Minns att jag tänkte att kan det vara något för en flicka att titta på. Jag letade pantburkar med en kompis bredvid speedwaybanan. Sedan klev jag fram för att se vad det var jag skulle titta på. Jag visste att det var motorcyklar. Men jag kunde inget om sporten. Visste inte vilka som körde. Kunde inga regler. Jag minns att pappa skrev i något speedwayprogram. Utan att jag visste vad det var för något.

Det första namnet lärde en killkompis mig. En amerikansk speedwayförare som körde för Västervik vid namn Sam Ermolenko. Kallad "Sudden". Jag fick med min kompis veta hur han såg ut också. Men det var inte namnen eller förarna jag blev kär i vid första ögonkastet. Det var speedwaycyklarna. De brummande motorerna. Doften av racingolja som luktade gott. Det var häftigt att se fyra speedwayförare jaga runt för att slå varandra på ovalen som var spännande. Jag blev kär i sporten. Publikjublet var också något tilltalande. Det var som en ända stor familj med samma intresse som höll en god stämning. Skrattade. Hejade på. Delade olika åsikter. Tankar. Känslor. Aldrig kunde jag väl tro som flicka att speedway var så roligt. Jag som hade lekt med dockor, nallar, barbie osv innan. Nu var det plötsligt motorcyklar som blev intressant.

Så småningom gick jag ifrån från att vara publik till att "halka in på ett bananskal" då jag fick förfrågan om jag skulle bli funktionär inom speedwayen. Jag funderade och funderade. Kunde det vara något för mig? Kunde jag tillföra något och isåfall vad?

Till slut tackade jag ja till det. Jag introducerades under ett år genom att få gå bredvid som maskinbesiktare. Med erfarna kollegor. Det var lite ovant i början att inte ha någon kvinna att prata med.

Men jag trivdes i den miljön. Med kollegorna. Vilket är viktigt. Men så var jag ju kär i speedwayhojjarna. Jag fick kontrollera hojjarna inför tävling, under den rent lite "enkla" tekniskt i jämförelse med vad mekanikerna kan, skriva protokoll, läsa regler.

Jag gick funktionärskurs och maskinbesiktningkurs. Vilket var obligatoriskt om en skulle få vara med som funktionär. Det var teoretiska prov och praktiska uppgifter. Det var en social bit. Där man får träffa ledare. Förare. Mekaniker och andra funktionärskollegor.

Jag trivdes med allt. Framförallt att besikta motorcyklarna. Skriva. Det fanns en och annan söt förare med. Men det var inte dom jag blev förälskad i. Det var sporten i sig.

Motorerna och cyklarna var det som intresserade mig att lära mig mer om. Utvecklas i att jobba med kollegor i team. Men även samarbeta med ledare, förare och mekaniker.

Fick möjligheten att möta förare, ledare och mekaniker från olika länder. Det var en utmaning med att förstå språket. Speciellt polackerna som inte alltid kan så bra engelska.

Jag fick lära mig tala mer engelska.

Det var roligt. Jag blev kvar som funktionär i cirka sju år om jag minns rätt. Först som nybörjare, mer erfarenhet, var ett år chef för maskinbesiktningen för att till slut avsluta min karriär som funktionär som maskinbesiktare igen vilket kändes helt rätt. Jag kände mig färdig med det. Redo att gå vidare i livet. Men speedway tittar jag ändå på. Men inte som funktionär.

Jag besiktade även barn och ungdomsmatcher. Det var trevligt att möta alla barn och ungdomar som är framtiden. Men även deras föräldrar. Det har inneburit både glädje och tråkigheter som funktionär inom sporten med krascher, segrar osv. Det som påverkat en mest är när barn och ungdomar kört omkull och deras föräldrar påverkas ju också förstås. Samtidigt som en behöver vara empatisk så fick jag lära mig att bli ”van” vid att hantera det men även att bara gå in och göra mitt professionella jobb och kunna ”koppla bort” en del av det tråkiga och jobbiga som tillhör sporten.

Jag provade en gång att besikta på LAG-VM i Västervik. Det var en lärorik tid. Den nivån var en tuff utmaning. Man behövde helst kunna flytande engelska. Jobba fort. Det var mycket mer att skriva och hålla koll på. Det var väldigt nervöst och roligt. Jag insåg att ska man jobba på den här nivån behöver man skaffa sig lång erfarenhet för att bli duktig här. Som tur är hade vår oerfarna grupp en före detta mekaniker som gruppchef. Han var ett fullblodsproffs. Det märktes direkt. Det var något för oss andra att bita i.

Den mest lärorika tiden som funktionär var att jag lärde mig tack vare ledare, förare, mekaniker och kollegor vad det innebär att verkligen bli en professionell utövare. Jag såg deras vinnarinstinkt. Kämparglöd. Hjärta. Hårt slit. Deras perfektionism. Jag blev imponerad av att de var så professionella. Inget lämnades åt slumpen. Mekanikerna skruvade. Testade. Skruvade. Testade lite till. De for som bara den. Mekanikerna jobbar fort. De skruvar som om de gjort det hela sitt liv. Hojjarna var oftast väldigt rena och fina. Putsade. Framförallt på elitnivå. Förarna lämnade heller inget åt slumpen. De sprang, stretchade före matchstart. De kom från många tävlingar innan. Stress. Lite sömn ofta. Men när en speedwayförare tar på sig hjälmen finns ingenting annat än att ta starten när startgrinden går upp. Vara först in i första sväng. Köra fyra varv och vinna. Full fart. Utan bromsar. Mycket adrenalin. Hjärta. Vinnarskalle. Det är hårt virke i speedwayförare. De kör ofta halvskadade. När det kör omkull reser de sig upp om de inte är allvarligt skadade. Borstar av sig ”skiten” och kör igen som om ingenting hade hänt. De här grabbarna har en oerhört hög smärtröskel. För att vara speedwayförare krävs hårt jobb både fysiskt och psykiskt. Både under före och efter säsongen. Tålmod. Mycket mod. Styrka. En enorm vilja. Ett brinnande intresse. Tycka om att åka runt land och rike är väl också en fördel. De får nog se många tävlingsbanor och flygplatser.

/ Anna Karlsson